

Sag T-36/01

Glaverbel

mod

Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked
(Varemærker og Design) (KHIM)

»EF-varemærker — forordning (EF) nr. 40/94 — motiv anbragt på varernes overflade — absolut registreringshindring — fornødent særpræg — retten til kontradiktion«

Rettens dom (Anden Afdeling) af 9. oktober 2002 II-3891

Sammendrag af dom

1. *EF-varemærker — definition på og erhvervelse af et EF-varemærke — tegn, der kan udgøre et varemærke — motiv, der anbringes på en vares overflade — betingelser — fornødent særpræg*
[Rådets forordning nr. 40/94, art. 7, stk. 1, litra b)]

2. EF-varemærker — definition på og erhvervelse af et EF-varemærke — absolutte registreringshindringer — varemærker uden fornødent særpræg — tegn, der består af et motiv, der anbringes på en vares overflade — fornødent særpræg — kriterier for bedømmelsen
[Rådets forordning nr. 40/94, art. 7, stk. 1, litra b)]
3. EF-varemærker — definition på og erhvervelse af et EF-varemærke — absolutte registreringshindringer — varemærker uden fornødent særpræg — motiv, der anbringes på en vares overflade
[Rådets forordning nr. 40/94, art. 7, stk. 1, litra b)]
4. EF-varemærker — definition på og erhvervelse af EF-varemærke — bedømmelse af, om et tegn kan registreres — alene fællesskabslovgivningen skal tages i betragtning — forudgående registrering af varemærket i visse medlemsstater — afgørelser, der ikke binder fællesskabsinstanser
(Rådets forordning nr. 40/94)
5. EF-varemærker — Harmoniseringskontorets afgørelser — lovlighed — Fællesskabets retsinstansers prøvelse — kriterier
(Rådets forordning nr. 40/94)
6. EF-varemærker — fremgangsmåde ved appel — afgørelse af klagen — appelkamrenes udøvelse af undersøgerens beføjelser — forpligtelse til at overholde retten til kontradiktion
(Rådets forordning nr. 40/94, art. 38, stk. 3, art. 62, stk. 1, og art. 73)

1. Et motiv, der anbringes på en vares overflade, kan være et EF-varemærke i forordning nr. 40/94's forstand, for så vidt som det er egnet til at adskille en virksomheds varer eller tjenesteydelser fra andre virksomheders. At en kategori af tegn generelt kan udgøre et varemærke, er imidlertid ikke ensbetydende med, at de tegn, der tilhører denne kategori, nødvendigvis har det fornødne særpræg i henhold til den

nævnte forordnings artikel 7, stk. 1, litra b), i forhold til en bestemt vare.

(jf. præmis 19 og 20)

2. Selv om artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94 om EF-varemærker, hvorefter »varemærker, som mangler fornødent særpræg«, udelukkes fra registrering, ikke sonderer mellem tegn af forskellig art, er den relevante omsætningskreds' opfattelse ikke nødvendigvis den samme i tilfælde af et tegn, der består af et motiv, der anbringes på en vares overflade, og et ord- eller figurmærke, der består af et tegn uafhængigt af de varers fremtræden, som varemærket kendetegner. Selv om omsætningskredsen er vant til umiddelbart at opfatte ord- eller figurmærker som tegn, der fastslår varens forretningsmæssige oprindelse, gælder det samme nemlig ikke nødvendigvis, når tegnet går i ét med den vares ydre fremtræden, som tegnet er ansøgt for.

For så vidt som den relevante omsætningskreds opfatter tegnet som en angivelse af varens forretningsmæssige oprindelse, er den omstændighed, at tegnet opfylder flere funktioner samtidig, i øvrigt uden indflydelse på, om varen har det fornødne særpræg.

(jf. præmis 23 og 24)

ker udelukkes »varemærker, som mangler fornødent særpræg«, fra registrering. For så vidt der i denne forbindelse for varer, der henhører under klasse 11, 19 og 21 i Nice-arrangementet vedrørende international klassificering af varer og tjenesteydelser til brug ved registrering af varemærker, ansøges om registrering af et motiv, der består af anbringelsen på en glasplade af små streger, der gentages i det uendelige, på en hvilken som helst overflade af pladen, mangler dette det fornødne særpræg i den ovennævnte bestemmelses forstand.

Det ansøgte tegn gør det nemlig ikke muligt for forbrugeren at genkende det som et tegn med det fornødne særpræg, når forbrugeren skal foretage sit valg i forbindelse med et senere køb af de omhandlede varer, for så vidt som det falder sammen med selve varens ydre fremtræden og ikke frembyder specifikke elementer, der kan tiltrække forbrugers umiddelbare opmærksomhed som angivelse af varens forretningsmæssige oprindelse, idet det bemærkes, at motivets kompleks og fantasifulde egenskab snarere synes at skyldes en æstetisk eller dekorativ finish, end at skulle angive varernes forretningsmæssige oprindelse, samtidig med, at det ustabile indtryk, motivet efterlader, ikke er et særligt forhold, der gør det muligt for forbrugeren at huske det.

(jf. præmis 28-31 og 37)

3. I medfør af artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94 om EF-varemær-

4. EF-varemærkesystemet er et selvstændigt system, hvis anvendelse er uafhængig af alle nationale systemer. Registreringen af et tegn som EF-varemærke kan således alene bedømmes på grundlag af de relevante fællesskabsbestemmelser, således at Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) og i påkommende tilfælde Fællesskabets retsinstanser ikke er bundet af de afgørelser, der er truffet i visse medlemsstater, som tillader registrering af det samme tegn som varemærke.
6. I medfør af artikel 62, stk. 1, i forordning nr. 40/94 om EF-varemærker kan appelkamrene ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) for så vidt som de konstaterer en fejl i undersøgerens vurdering, enten træffe afgørelse i undersøgerens sted eller hjemvise sagen til fornyet behandling.

(jf. præmis 34)

5. Afgørelser fra appelkamrene ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) vedrørende registrering af et tegn som EF-varemærke beror på fortolkningen af forordning nr. 40/94. Lovligheden af appelkamrenes afgørelser skal derfor udelukkende bedømmes på grundlag af denne forordning, således som den er fortolket af Fællesskabets retsinstanser, og ikke på grundlag af appelkamrenes tidligere afgørelsespraksis.

(jf. præmis 35)

Det følger heraf, at såfremt et appelkammer vælger ikke at hjemvise sagen til undersøgeren, har kammeret de samme beføjelser og er undergivet de samme forpligtelser som undersøgeren, bl.a. forpligtelsen til kun at afslå en ansøgning, efter at ansøgeren har haft mulighed for at udtale sig i henhold til artikel 38, stk. 3, og artikel 73 i forordning nr. 40/94.

(jf. præmis 46 og 47)